

Nicola Sanders

NENECH SE ZMÁST

Když se bezpečný domov stane smrtící pastí...

preložil Petr Kovács

THRILLER

NENECH
SE ZMÁST

DON'T LET HER STAY

Copyright © 2023 by Nicola Sanders

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Petr Kovács, 2025

Cover © Zhivko P. Petrov, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5581-3 (pdf)

NENECH SE ZMÁST

Nicola Sanders

přeložil Petr Kovács

 VENDETA

Prolog

„Spinkej, prosím tě, spi.“

Prosit to čtyřměsíční dítě, aby usnulo – nebo se alespoň neprobouzelo –, nikdy předtím nefungovalo. A bůh je mi svědkem, že jsem to zkoušela. Netuším tedy, proč by tomu teď mělo být jinak.

Nic než žadonění mi ale nezbývá.

Tisknu ji k sobě tak, že musím neustále kontrolovat, jestli jí zároveň neublizuju. Ale cítím, jak se vrtí, což je neklamná známka toho, že se co nevidět probudí. A když se probudí, začne plakat. Protože to dělá vždycky.

A když bude plakat, zemřeme.

Dělám všechno pro to, abych nás odsud dostala živé. Už jsem tak blízko. Stojím u předních dveří. Otevru je a co nejtíšeji vyklouznu ven.

Venku je tma a takové ticho, že mě může prozradit i křupnutí kamínku. Zpomalit ale nesmím. Máme pouhých pár sekund. Běžím k range roveru, skrčím se za zadním kolem a prsty šmátrám po náhradních klíčkách, které tam mám schované. Když stisknu tlačítko, auto s pípnutím blikne, takže by už klidně mohlo i zatroubit. Se srdcem v hrdle strnule naslouchám. Nic. Jakmile otevru dveře, světlo uvnitř vozu se rozsvítí. Ruka mi vystřelí a rychle ho zhasnu. Snažím se usadit Evie do dětské sedačky. Zamrká a otevře oči jako panenka.

Pak otevře pusou. Pořádně doširoka.

„Prosím, neplač, Evie. Prosím, neplač, holčičko.“ Zadržím dech.

Evie zívne.

Opatrně zavřu dveře, ale třesu se tak, že mi klíč vypadne z ruky. Klesnu na zem a potmě se ho snažím najít.

Prosím, neplač. Prosím, neplač. Prsty nahmatám plastový přívěsek.

Díkybohu. Mám ho. Zvednu se přesně ve chvíli, kdy se okna v patře prudce rozzáří a světlo dopadne i na auto. Vychází z dětského pokoje. Jediné světlo v domě.

Když se zjeví v okně a udeří oběma dlaněmi o sklo, ruka mi vyletí k ústům. Za zády se jí šíří tmavý kouř.

Naše pohledy se střetnou.

Odvrátím se, zamknu se v autě a jedu.

První kapitola

Před třemi týdny.

Oscar líně štekne přesně v okamžiku, kdy – jak slyším – na štěrkovou cestu před domem dorazí dodávka. Ten štěkot je jen naoko. Oba víme, že by vetřelce nechal vejít rovnou do domu, vrtěl by přitom ocasem a vyskočil na něj tak, aby mu mohl položit packy na hrud'. Je to starý labrador karamelové barvy a miluje všechny a všechno, dokonce i sousedovu kočku.

Odstoupím od postýlky a přejdu k oknu. Pošťák. Vyjde po schodech na zápraží a o pár sekund později zaslechnu klapnutí vhozu na dveřích. U plotu máme schránku, ale když jsem doma sama – což bývám většinou –, ráda nechávám branku dokořán otevřenou. Připadám si méně osamělá, když vím, že sem může kdokoli zaskočit, aniž by musel zvonit. Richard se mnou nesouhlasí. Tvrdí, že to není bezpečné, na což pokaždé jen obrátím oči v sloup. Vždyť žijeme v kouzelné, i když poněkud ospalé vesnici a náš nádherný venkovský dům je hotová pevnost. Když jsme se sem nastěhovali, Richard si o mě a Evie dělal takové starosti, že tu budeme samy, že nechal na všechna okna přimontovat mříže.

Podívám se na Evie v postýlce, ruce i nohy má roztažené jako mořská hvězdice, přetáhnu přes ni příkrývku

a dám jí pusku na růžovou tvářičku. Ani se nepohne. Kdyby mi před rokem někdo tvrdil, že příjezd poštáka bude tím nejnapínavějším zážitkem celého dne, asi bych se mu vysmála. Ale teď, zatímco rychlým krokem scházím dolů po schodech, cítím vzrušení, že se mezi těmi dopisy a účty pro Richarda možná najde i něco pro mě. Třeba nějaký časopis? *Dům a zahrada*? I tomu bych se před rokem smála. Dnes už ne. Mohla bych strávit příjemnou hodinku – i dvě, když si dám trochu načas – v dětském pokoji. Budu se houpat v houpacím křesle a listovat stránkami s trendy koupelnami a zimními zahradami – třeba bychom si mohli takovou také pořídit, tedy až předěláme kuchyni. Jenže s předělánkou kuchyně jsem zatím nikam nepokročila. Fotografie, které jsem si vystříhla, stále visí na nástěnce ve volném pokoji, který jsem prohlásila za svou pracovnu, a rohy již mají celé zkroucené. Richard má svou pracovnu dole pod schodištěm, velkou místnost s obrovským dubovým stolem a policemi, jež zabírají celou zadní stěnu, a francouzskými dveřmi na terasu. Zabloudí tam ale zřídkakdy. Neraď si nosí práci domů.

Moje pracovna není zdaleka tak velkolepá. Jen obyčejný pokoj s psacím stolem a skříňkou, kam si ukládám své soukromé písemnosti. Vyzdobila jsem ji pěknými tapetami a přiměla Simona, našeho zahradníka, aby mi na zeď pověsil velkou magnetickou nástěnku, protože Richard by ani nevěděl, kterým koncem kladiva má zatlouct hřebík.

Tehdy jsem měla s naším domem velké plány. Byla jsem těhotná, fázi ranních nevolností jsem měla už za sebou a hormony, které ve mně kolovaly, mě naplňovaly až bláznivým štěstím. Bláhově jsem věřila, že v sobě najdu energii, abych vše dokončila, a že mateřství proběhne

jako procházka růžovou zahradou. Ale moje dítě vůbec nespí. Jistě, samozřejmě že spí. Za noc si zdřímne asi milionkrát, nicméně pokaždé, když se probudí, pláče tak dlouho, dokud ji nenakrmím. Moje brutální realita dneška je prostě taková, že se někdy ráno probudím a jsem tak unavená, že si nedokážu ani umýt vlasy.

Sehnu se pro poštu – Oscar mi stále dělá společnost – a s povzdychem se probírám hromádkou obálek. Nejspíš si budu muset na zbytek dne najít jinou zábavu, protože jak to tak vypadá, pro mě nepřišlo nic.

Odložím poštu na konzolový stolek, úhledně srovnanou podle velikosti – úplně vespod časopis *Investiční rádce*, pak obálky s účty a nahoře drobnosti. Je tu i velký dopis z Amsterdamu, který – jak předpokládám – se nejspíš týká konference, již se má Richard za tři týdny zúčastnit. Zasunu ho na spodek hromádky. Na zem mi spadne další dopis. Zvednu ho a otočím v ruce. Jako všechny ostatní je adresován Richardovi, ale adresa je napsaná rukou a z úhledného rukopisu celkem jasně vyplývá, že ji psala žena. Všeemožně dopis otáčím, ale nevidím žádnou zpáteční adresu, nic, co by naznačovalo, kdo dopis poslal. Okamžitě mě napadne Isabela, překrásná Isabela, Richardova bývalá snoubenka. Víím, že zůstali v kontaktu, i když je mi záhadou, proč by mu posílala ručně psaný dopis. Třeba jde o nějakou pozvánku. O speciální pozvánku na speciální společenskou událost. Jen pro něj. Bez partnerů, prosím.

Najednou umírám touhou znát pravdu. Převracím dopis v prstech. Zvažuju starý trik s párou, ale mám pocit, že dnes už nefunguje.

Závan chladného vzduchu mě vyděsí. Trhnu sebou.

„Dobrý den, paní A.“

„Roxanne!“ Zasměju se a přitisknu si dopis na prsa. „Úplně jsi mě polekala. To už je tolik?“

Opře si kolo o zeď, vyjde nahoru a zavře za sebou domovní dveře.

„Tak to se moc omlouvám,“ říká a stahuje si kapuci bundy. „Měla jsem zazvonit. Myslela jsem, že budete nahore s Evie.“

Mávnou rukou na znamení, že o nic nejde. „Evie spí jako dudek. Už asi čtvrt hodiny. Vypadá to na osobní rekord. Jen jsem procházela poštu.“

Už jsem Roxanne asi stokrát žádala, aby mi říkala Joanne, ale trvá na svém. Jsem pro ni prostě paní A, přestože má kolem pětadvaceti, možná dokonce osmadvaceti, takže jsem jenom o pět let starší, nebo tak nějak.

Pověsí si bundu v malé postranní místnosti vedle předsíně, kde máme deštníky, pláštěnky, gumáky... Projde dvojitými dveřmi rovnou do prostorné kuchyně, aby si v kumbálu vzala vozík s čistícími potřebami. Jsem jí v patách.

„Nedáš si trochu čaje, než se do toho pustíš?“ Takto se ptám pokaždé a ona skoro vždy odmítne. Musí si myslet, že mám něco s pamětí. Anebo že jsem nahluchlá.

„Ne, ale děkuju,“ odpoví podle očekávání. „Raději hned začnu.“

„Přemýšlím, že si koupím kolo,“ vyhrknu, dříve než stačí zmizet. Není to pravda. K čemu by mi bylo? Dala bych si snad dozadu na nosič sedačku pro Evie? Umírám touhou s někým mluvit. Mám pocit, že už jsem celé dny s nikým neztratila ani slovo, což není tak docela pravda. Mluvím se Simonem, ale protože je stále zima, moc často

se tady neukáže. Přijde tak jednou dvakrát týdně, hlavně proto, aby připravil půdu a další věci na jaro. Samozřejmě se bavím i s Richardem, každý večer, ale pracuje teď vážně dlouho a poslední dobou nestíhá dorazit včas ani na večeři. Vlastní investiční banku a nyní spolu s partnerem chystají nějaký nový produkt, prý to bude velká věc. Jakýsi nový druh portfolia či co. Snažil se mi to vysvětlit, ale nerozuměla jsem mu jediné slovo. Přičítám to svému změklému mateřskému mozku.

„Jaké bych si měla koupit? Nemáš pro mě nějaký tip?“ zeptám se Roxanne.

Pokrčí rameny. „V Chertsey je velký obchod s koly. Zeptejte se tam.“

Přikývnu. „Ano, to zní jako rozumný nápad.“ Poslouchám, jestli neuslyším Evie, a mám radost, že ani nedutá. Vezmu konvici a pozvednu ji směrem k Roxanne. „Vážně si nedáš?“

„Opravdu ne,“ odpoví.

„Dobře.“ Hodím do šálku pytlík s mátovým čajem a opřu se zády o linku. Dívám se, jak si připravuje čisticí potřeby. Přemítám, co ještě bych řekla, ale nejspíš mám místo mozku rozmačkanou mrkev.

Někdy se až divím, jak nás mohlo vůbec napadnout odstěhovat se do tak obrovského domu kilometry daleko od města. Víím, že mám nesmírné štěstí, že v tomto nádherném domě mohu bydlet. Má šest ložnic, pět koupelen, obývací pokoj, a dokonce i speciální ranní obývací pokoj, sklep, kde Richard přechovává ta nejcenější ze svých vín a který chce prý předělat na domácí kino, nebo tak něco, gigantickou kuchyni a spíž větší než můj starý byt v Londýně. Jediné, po čem ale nyní toužím, je sedět v kuchyni

s Evie na klíně, usrkávat čaj a klábosit s Roxanne. Někdy se přistihnu, jak jí nadbíhám po domě, zatímco pracuje. To vše jenom proto, abych si měla s kým povídat.

Roxanne si strčí do uší sluchátka a poklepe na displej svého mobilu. Jenom si povzdychnu. Chápu, co mi tím naznačuje. „Tak už tě radši nebudu rušit,“ řeknu, přestože mě neslyší. Zaliju si pytlík čaje vroucí vodou a odcházím s hrnkem do chodby.

Druhá kapitola

Bydlíme tady s Richardem od doby, kdy jsem byla těhotná s Evie. Sháněli jsme tehdy domov, kde se usadíme až do konce našich dní. Docela rychle jsem překonala původní zdráhání spoléhat se na Richardovy peníze – alespoň pokud šlo o koupi domu. Když jsme začali hledat, při každé prohlídce dalšího domu jsem se zděsila nad požadovanou cenou. Nevydělávala jsem ani zlomek toho, kolik bychom potřebovali na hypotéku, kterou si Richard podle všeho chtěl vzít. A to žádný z těch domů nebyl ani zdaleka tak velkolepý jako ten, který jsme nakonec koupili.

„S penězi si nelam hlavu, Joanne. Hlavně když najdeme takový domov, kde nám bude opravdu dobře. Ber ho jako dárek,“ řekl a políbil mě na vlasy.

Vzpomínám si, jak jsme místo poprvé navštívili. Nevěřila jsem vlastním očím. Richard se do domu na první pohled zamiloval. Opravdu bychom mohli vlastnit něco takového? Nahlížela jsem do všech pokojů, prohlížela si každé okno, každou římsu a snažila se představit si život, jaký bychom tu vedli. Mluvili jsme o večírcích, které bychom pořádali, nadšeně jsme se kochali vzrostlou zahradou, představovali jsme si, jak si naše děti – a labrador – hrají na trávníku. Okamžitě jsme se shodli, že horní pokoj, ten s výhledem do růžové zahrady, bude dětský. Kuchyně

působila trochu staromódně a já jsem Richardovi s nadšením popisovala, jak bych ji mohla předělat. Bude to můj osobní projekt, vysvětlila jsem mu.

Jenže nic nejde tak, jak jsem doufala. Nedokážu udělat ani to nejjednodušší rozhodnutí o materiálu kuchyňské desky a barvě skříněk, a to jsem bývala realitní makléřka, takže byste řekli, že o těch věcech něco vím. Viděla jsem přece už tolik různých kuchyní a vím, jaký design funguje, co se prodává a co vypadá vážně dobře.

Nebo jsem to spíš všechno věděla. Dnes k vlastnímu překvapení kladu Roxanne otázky typu: „Myslíš, že to je dobrá trouba?“ Nebo: „Jaké kuchyně dnes letí? Leštěný beton? Co tenhle jednoduchý styl? Počkej, podívej se na tuhle. Bílý lesk. Líbí se ti bílý lesk?“ A ona se na mě pokaždé podívá, lehce pozvedne obočí a řekne: „Já vážně nevím, paní A. To se musíte rozhodnout sama.“

To se odehrálo pochopitelně ještě předtím, než si začala nosit sluchátka.

S Richardem jsem se poprvé setkala, když přišel s Isabelou do realitní kanceláře v Chelmsfordu, v níž jsem tehdy pracovala. Přistěhovala jsem se před třemi roky se svým tehdejším přítelem Marcem. Tomu tenkrát nabídli místo manažera firmy na počítačový hardware. Když jsme se s Marcem rozešli, vrátil se zpět do Londýna, ale já už zůstala, protože se mi prostě nechtělo nikam stěhovat.

Dům, o nějž Richard a Isabela projevíli zájem, jsem neměla na starosti já. Měl ho přidělený můj kolega Anthony – do kterého jsem byla trochu zamilovaná, ale to je úplně jiný příběh. Protože Anthony byl toho dne někde pryč, nabídla jsem se, že jim dům ukážu já.

Byl to nádherný dům s dostatečně prostornými místnostmi, velkým krbem, vysokými stropy, pozemkem o bezmála hektarové rozloze a vlastním jezírkem. To měl být jejich dům až do konce dní. Jejich domov. Jeho a Isabelin.

Pamatuju si ji dobře. Čtyřicátnice, krásná, vysoká, tmavé kudrnaté vlasy jí lemovaly nádhernou tvář. Milý úsměv. Uplynulo pár dní a Richard se zase ozval. Chtěl si dům ještě jednou prohlédnout. Domluvili jsme si schůzku, ale Isabela ji nestihla, takže jsme na prohlídku vyrazili jen ve dvou. Chtěl vidět i sklep. Sklepy nemám ráda, nebo spíš tmavá místa obecně, což je při mé práci trochu problém. Práce je ale práce, a tak jsem sebrala odvalu a řekla: „Jistě.“ Sešli jsme dolů a průvan za námi přibouchl dveře. Richard se vrátil nahoru, aby je zase otevřel, ale nějak se vzpřičily. Roztrásla jsem se. Nohy jsem rázem měla jako z rosolu.

„Jste v pořádku, Joanne?“

„Ano,“ zalhala jsem a musela se opřít o vlhkou zeď, abych se udržela na nohou.

„Nebojte,“ utěšoval mě. „Hned nás dostanu ven.“ Vytáhl mobil, ale – jak jinak – neměli jsme signál.

Začala jsem hyperventilovat.

„Snažte se uklidnit, Joanne, ničeho se nebojte. Ano? Vidíte to okno? Prolezu jím ven, obejdu dům a otevřu dveře.“

„Tamto okénko?“ vydechla jsem. Vždyť to ani není okno, jen jakási škvíra. Pár chybějících cihel ve zdi. Tím přece nemůže prolézt.

„Zkuste mi věřit. Všechno bude v pořádku.“

„Dobře,“ vysoukala jsem ze sebe.

Sundal si sako, pečlivě ho složil a odložil na prázdnou bednu. Nato si vyhrnul rukávy košile, povolil kravatu

a projel si prsty vlasy. Přestože jsem byla na pokraji panické ataky, při pohledu na něj jsem se usmála, i když měl brýle s nemožně tlustými obroučkami, rozčuchané vlasy a vázanku nakřivo. Vypadal jako Clark Kent. Anebo jak by vypadal Clark Kent, kdyby vydržel až do padesátky.

Přitáhl další tři prázdné bedny – díkybohu, že se všude kolem nějaké povalovaly – a vytvořil z nich cosi jako schodiště. „Mohu vám položit ruku na rameno? Abych se zapřel?“ požádal mě.

„Ano, promiňte.“ Postavila jsem se vedle, ale musela jsem se rukou opřít o zeď, abych se vůbec udržela na nohou. Před očima mi tancovaly černé tečky a sotva jsem vnímala, jak šplhá na bedny.

Když se soukal tou škvírou ven, vypadalo to vážně děsně. Kdybych nebyla tak vyděšená, asi bych vyprskla smíchy. Místo toho jsem myslela pouze na to, co když uvízne. Co když tam umře? Zapasovaný v miniaturním okně do sklepa. Pak ale jeho nohy zmizely a mě zasáhla další vlna paniky.

„Nechystáte se, doufám, utéct a nechat mě tady samotnou?“ křičela jsem nervózně.

Strčil hlavu do okna. „Hned jsem zpátky.“

S tím se vypařil.

Sedla jsem si na zem a svésila hlavu mezi kolena. Napadaly mě myšlenky na to, co zmůžu, když se nevrátí, a došlo mi, že vůbec nic. Prostě tady v osamění umřu. A zůstane ze mě jenom hniјící kostlivec ve sklepě.

Po chvíli se otevřely dveře, Richard seběhl dolů po schodech a pomohl mi nahoru.

„Připadám si hrozně hloupě,“ vypravila jsem ze sebe, když jsme stáli zase venku.

„To přece nemusíte. Nemohla jste vědět, že se sklep sám zabouchne.“

„Myslím kvůli tomu, jak jsem byla vyplašená.“

„Je to za námi. Teď už se ničeho bát nemusíte.“ Přitáhl si mě do náruče a já začala brečet. Připadala jsem si tak stupidně, když jsem vzlykala do jeho krásné košile, ale pravda byla taková, že jsem se od něj nechtěla odtáhnout. Připadala jsem si v bezpečí víc než kdykoli předtím.

Ještě chvíli jsme tak zůstali, on mě hladil po hlavě a já se trásla jako malá holčička. Nakonec jsem se odtáhla a otřela si nos do rukávu. „Omlouvám se, úplně jsem vám zmačkala košili. A zapomněl jste si dole sako.“

„Skočím si pro něj.“ Podal mi kapesník, ujistil mě, že je čistý, a přesně v ten moment před námi zastavilo auto. Isabela dorazila.

O týden později za mnou přišel do kanceláře, aby mi sdělil, že musí od koupě odstoupit, protože se s Isabelou rozešli.

„To je mi líto,“ řekla jsem a jemu se v očích zatřpytily slzy.

Bylo už pět, a tak jsem ho vzala do baru za rohem na drink. Svěřil se mi, že ho Isabela opustila kvůli jinému muži. Chodila s ním potají několik měsíců, takže už když spolu začali hledat dům, věděla, že se do něj nikdy nenaštěhuje. „Jen tápala, jak mi to má říct.“

S nevěrou jsem měla své zkušenosti. Řekla jsem mu o Marcovi. Strávili jsme spolu tři roky. Marc nechtěl děti. Prý bylo ještě brzy. Ale nechtěl je ani později. Nakonec se ukázalo, že děti nechce vůbec. „Byl bych hrozný táta,“ vysvětloval.

Potom mi jednoho dne u snídani oznámil, že odchází. Chodí prý s Olive z osobního. A čeká s ní dítě.

„Mají chlapečka, jmenuje se George a další dítě je na cestě.“

Richard zakroutil hlavou. „Hrozné.“

Pokrčila jsem ramený. „Už je to dávno,“ řekla jsem, jako by mě nenaplňoval smutek pokaždé, když jsem na to pomyslela.

Ještě chvíli jsme si povídali a pak najednou zavírali. Tak hezky mi už dlouho s nikým nebylo.

„Děkuju, že jste mě vyslechla,“ dodal, když za mnou zavíral dveře taxíku.

O dva měsíce později mě pozval na večeři. Za dalších osm měsíců jsme se vzali.

Třetí kapitola

Vezmu si hrnek s horkým čajem a vyjdu na chodbu, abych se vrátila do dětského pokoje. Cestou ještě zavadím pohledem o tajuplný dopis na stolku u dveří. Zvednu ho a snažím se vybavit si, jestli je to Isabelin rukopis, ale i kdyby ano, nepoznala bych to. Kéž bych z toho dopisu nebyla tak nejistá, ale Richard mi před pár měsíci prozradil, že jsou s Isabelou v kontaktu, že jí ten vztah nevyšel a je opět sama.

„Myslíš, že se k tobě chce vrátit?“ otázala jsem se nedůvěřivě.

„Ne, to určitě nechce. Jde jen o to, že jsme spolu žili tak dlouho. Nejspíš si potřebuje promluvit s někým, kdo ji doopravdy zná. Rameno, na kterém by se mohla vyplakat.“

Pokud se Richard domníval, že mě něco takového uklidní, tak se šeredně zmýlil. Koneckonců to já jsem byla ramenem, na kterém se vyplakal pro změnu on, a podívejte, kam nás to dostalo. Jenže tenkrát jsem byla krásně štíhlá, plná energie, profesionálka, která nevěděla, kde jí hlava stojí, a... měla jsem umyté vlasy. Zato teď? Teď si připadám tak nudná, že bych svými řečmi uspala i hada.

Měla bych se vzchopit. Přesně to bych měla udělat. Uvařit mu úžasnou večeři. Ne, úžasnou večeři při svíčkách. Už týdný jsme spolu nespali a je to jenom moje chyba. Vezmu si na sebe něco sexy. Mám vůbec něco

takového? Myslím něco, do čeho se vejdu. A v čem nebudu vypadat natěsnaná jak jitrnice.

Chystám se jít nahoru, když vtom zazvoní telefon. Pevná linka. Telefon máme snad v každé místnosti, protože mobilní signál je tu přinejmenším problematický. Richard ovšem tvrdí, že pevnou linku zařídil schválně, aby mi ušetřil pobíhání a hledání mobilu pro případ, že bych zrovna krmila malou. Mám pocit, že si všichni dělají hrozné starosti, abych se náhodou nepřepínala.

„Joanne, miláčku, jak to dneska jde?“

„Naprosto skvěle!“ odvětila jsem nadšeně. „Vážně moc dobře. Jsem ráda, že voláš, zrovna přemýšlím, že bych udělala k večeři něco extra. Kdy se vrátíš?“ Nato ještě dodám: „Mám pro tebe překvapení.“

Zasměje se. „Jaké překvapení?“

Otočím dopis, který pořád držím v ruce. „Když ti to řeknu, už to nebude překvapení. Tak nevyzvídej. Ale když už se ptáš, napadlo mě, že bychom si mohli udělat hezký, romantický večer. Jen my dva... A možná... dezert na závěr, co říkáš?“

Super. Teď nejspíš myslí na panna cotta nebo čokoládovou pěnu.

„Je mi to moc líto, lásko, ale kvůli tomu právě volám. Dneska se zdržím v práci. V pondělí máme uzávěrku projektu na ten náš nový projekt. Geoffovi na tom hodně záleží.“

Ale ne, otrava Geoff. „Jasně,“ řeknu a snažím se nedat najevo zklamání. Moc mi to nejde. „Tak někdy jindy.“ Slyším, jak se Evie nahoře zavrtěla. „Už musím běžet. Evie se dožaduje jídla. Zavoláš ještě později?“

„Samozřejmě, lásko.“

Vím, že jsem z těch hormonů úplně rozhozená, ale do očí mi přesto vhrknou slzy. Nedokážu si pomoci, pořád musím myslet na to, že ho možná ztrácím. Že už ho nudím a dává přednost večeru s kolegy v kanceláři.

Vrátím se nahoru a zkontroluju Evie. Opravdu je vzhůru. Leží na zádech a civí na závěs s lesními zvířátky nad postýlkou. Vidí mě přicházet, začne natahovat a mě při tom jako pokaždé rozbolí srdce. Zvednu ji a políbím na hebké vlásky. Přestane naříkat a tře si nosík o můj krk. Směju se. Rázem pustím z hlavy veškerou nejistotu, kterou jsem ještě před chvílí cítila. Když jsem se svojí holčičkou, naplňuje mě pouze láska a štěstí.

Vytáhnu z malé lednice připravenou láhev a vložím ji do ohřívače. Pak obejdu pokoj a čekám, až přístroj pípne. Ráda bych své dítě kojila, ale bohužel nemám dost mléka.

Zazvoní mobil. Volá mi Shelley, kamarádka a bývalá kolegyně z realitní kanceláře. Tisknu si telefon bradou k rameni, zatímco si Evie pokládám do klína.

„Shelley! Ahoj! Jak se máš? Vydrž. Špatně tě slyším. Vyjdu ven. Minutku.“

Přejdu do ložnice a postavím se před velké francouzské dveře na balkon. Místo s nejlepším signálem v domě. „Už mě slyšíš?“

„Zřetelně a čistě, mamino!“

Zaslechnu, jak v kanceláři zvoní telefony, a pocítím lehký osten nostalgie.

„Zní to, že tam máš pěkný frmol.“

„Jsem v jednom kole. Však víš, jak to chodí. Co ty? Zvládáš to?“

„Nevím, kde mi hlava stojí! Nemám ani chvilku pro sebe.“

„Tak to se omlouvám, že vyrušuju,“ vyhrkne rychle. „Nezdržím tě dlouho, Jo, mám jen jednu otázku.“

„Ne, klidně zdržuj. Dělán si legraci. Umírám tady nudou. Jestli chceš, můžeš mi vyprávět celičský den.“

Zasměje se. „Tak hrozné to určitě nebude. Poslyš, bohužel vážně pospíchám. Pamatuješ si ještě na ten dům v Berry, na který jsme dělali odhad? Jak se ho pak klient nakonec rozhodl neprodávat?“

„Ano, pamatuju.“

„Tak si to zase rozmyslel a chce vidět ten původní odhad. Nikde ho nemůžu najít. Hledali jsme snad všude, a pořád nic. Za pět minut má přijít na schůzku.“

Lehce pohupuju Evie na klíně. „Je v té kartotéce, kam dáváme složky ,zavolejte za půl roku‘.“

„Bože, Jo, jsi poklad. Úplně jsem na ni zapoměla, máš pravdu.“ Slyším, jak se odsouvá židle a zvuk otevírané zásuvky. Poté Shelley triumfálně zakřičí: „Mám to!“ Musí držet telefon nad hlavou, protože slyším nadšené volání ostatních. Pár lidí zatleská, jako kdybych celou kancelář zachránila před okamžitým krachem.

„Jsi hvězda, vážně,“ říká do telefonu. „Už musím končit, ale díky. Dělán teď tři věci naráz. Však víš, jak to tady chodí. Nahrnulý se nám pronájmy a musíme otevřít novou pobočku, abychom ten nával vůbec zvládli. Do toho všeho jsme přišli o Terryho a Kimberley.“

„Co se stalo? Dali výpověď?“

„To si piš, že dali. Vzali se a tradá. Tos nevěděla?“

„Ne! Ale to je přece skvělá zpráva, ne? Z tvého pohledu tak úplně ne, ale...“ Najednou mě něco napadne. „Počkej, nehodila by se ti pomoc? Mohla bych pracovat z domu, třeba den nebo dva týdně, pokud by ti to k něčemu bylo.“

Mluvím velice rychle, doslova ji zasypávám přívalem slov, sotva se mi zformují v hlavě. „Všechny podklady máme v cloudu. Samozřejmě nebudu schopná zájemcům domy předvést, ale mohla bych spolupracovat s někým, kdo ano, třeba s Jacklyn? Nebo bych mohla pomáhat s nájmý, řešit opravy, revize, tyhle věci?“

Nemusím říkat, že šance, že mi Shelley nabídne práci, je zhruba stejná jako vyhrát v loterii. Bydlím přes sto kilometrů od kanceláře a už přes rok jsem mimo hru. Vlastně jsem od té doby nepracovala vůbec nikde. Nemám představu, co zrovna nabízejí. A používají stále stejný software?

Shelley se odmlčí. Čekám, že mi každou chvílí poděkuje a řekne: *Promiň, to asi nepůjde.*

„Uděláme to takhle,“ odpoví nakonec. „Pomoc by se mi hodila, než doplním stavy, ale žádný zázrak nečekej. Prostě jen nutná otročina, ano?“

„Miluju otročinu. Tu mám ze všeho na světě nejraději.“

Zasměje se a domluvíme se, že si zítra nebo pozítří znovu zavoláme, až bude mít čas se mnou vše pořádně probrat. Kromě toho si musí nejprve promluvit s týmem. Když konečně zavěším, třesu se radostí.

„Mamka půjde zpátky do práce,“ chlubím se Evie. „No není to úžasné? A ty mi u toho budeš hačat na klíně a pomáhat mi. To se ti bude určitě líbit.“

Nevím proč, ale najednou mám pocit, že mě někdo sleduje. Otočím se a spatřím, jak se ve dveřích mihne stín.

„Roxanne?“ Vystrčím hlavu a zahlédnu ji, jak pospíchá po chodbě pryč. „Roxanne?“ zavolám znovu. „Potřebovala jsi něco?“ Ale ona míří stále dál, aniž by se ohlédla.

Vrátím se do dětského pokoje a usadím se s Evie v křesle. Sledovala mě snad? Samozřejmě že ne. Proč by něco

takového dělala? Jen se mi to zdálo. Vždyť ji vůbec nezájímám. Nejspíš prostě procházela kolem, to je celé. Pochopitelně mě ani nemohla slyšet, má přece sluchátka.

Otřesu se, abych zahnala podivný pocit. „Akorát včas, že si maminka našla něco, čím se zabaví, nemyslíš?“ šeptám Evie. Další výstřednost, kterou jsem si v poslední době vypěstovala. Mluvím sama k sobě, i když předstírám, že si povídám s Evie. „Jinak jí začne úplně harašit.“

Čtvrtá kapitola

Usnula jsem s Evie na hrudi, ale teď jsem vzhůru. Něco mě vzbudilo. Roxanne? Ne, ta to být nemohla. Odešla už před několika hodinami.

„Joanne? To jsem já.“

„Richarde?“ Vstanu a položím rozespalou Evie do postýlky. „Jsi doma!“ Seběhnu dolů po schodech, abych se s ním přivítala. „Myslela jsem, že budete v práci přesčas.“

Rozepíná si kabát. „Řekl jsem Geoffreymu, ať si s tím poradí sám, když kolem toho tolik nadělá, ale já že jdu domů. Že je mi smutno po mých holkách.“ Odloží kufřík na zem a rozpráhne ruce.

„I tak jdeš brzy!“ řeknu a schoulím se mu do náruče.

„Vzal jsem si na zbytek dne volno.“ Políbí mě na vlasy. „Moc se omlouvám,“ pronese tlumeně.

„Za co?“

„Chtěla jsi nám přichystat speciální večer, i když jsem takový nudný dědek. Nechávám tě v jednom kuse samotnou. Nezasloužím si tě,“ dodá.

„Jenom jsi mohl zavolat předem. Alespoň bych se učesala!“

Přejede mi rukou po hlavě. „Vlasy máš perfektní.“

Odtáhnu se a shlédnu na sebe. „Vypadám hrozně.“ Oblékla jsem si starou neforemnou mikinu a vytahané kalhoty na jógu. „A všude mám Eviiny doplňky.“

„A já nestačím žasnout, jak jsi krásná. Co kdybychom si otevřeli víno?“

Jedna z výhod neschopnosti kojít. Večer si můžu dát skleničku vína.

„Nepřipravila jsem ale nic k jídlu,“ řeknu.

„Tak si objednáme z Piccolina.“ Vezme mě za ruku.

„To by šlo,“ souhlasím. „Pro pizzu bych vraždila.“

Sedíme u velkého dřevěného stolu v kuchyni a dětskou chuvičku máme po ruce. Richard si namotává na vidličku špagety. Ofina mu padá do čela. Měla bych ho ostříhat. Často mě napadá, jak se někdo tak inteligentní a úspěšný jako Richard může na veřejnosti prezentovat jako typický mimoň. Někdy ho musím zastavit, než vyrazí z domu, protože má nakřivo zapnuté knoflíčky. Nebo si vezme ponožky, které jsou sice podobné, nikoli však stejné. Nebo půlhodinu marně hledá brýle, které mu sedí na nose. To jako vážně. Jednou jsem ho poslala k optikovi, aby zkontroloval, jestli neslepne. Ne, zrak má prý dobrý. Dokonce nepotřeboval ani silnější brýle. Prostě je takový a já bych ho ani jiného nechtěla. Je to můj Clark Kent s prokvetlými skráněmi a pookřávám, sotva na něj pohlédnu.

„Vypadáš unaveně, lásko.“

Pokusím se o úsměv. „Malá v noci usnula až ve dvě.“

„Měla jsi mě vzbudit.“

„Ne. Musíš přece chodit do práce. To by nebylo fér.“

„Přesto jsem ti mohl pomoci. Jak se té naší příšerce dnes dařilo?“

„Celý den prospala. Jako andílek.“ Zakousnu se do pizzy a otru si ústa ubrouskem. „Teď ale z jiného soudku. Mám novinky.“

„Vážně?“

„Dneska jsem mluvila s Shelley.“

Nalije nám oběma víno. „Shelley..“

„Z té realitky, kde jsem pracovala.“

„Shelley. Ale jistě. Jak se má?“

„Skvěle! Jen toho tam teď mají tolik, že neví, kam dřív skočit.“ Začnu si hrát s ubrouskem. Skládám ho a zase rozkládám. „Takže mě požádala, jestli bych jí nemohla pár dní v týdnu pomáhat. Samozřejmě z domu,“ dodám rychle pro případ, že by si myslel, že se hodlám trmácet takovou dálku do Chelmsfordu.

Zamračí se na mě přes okraj sklenice s vínem. „Ale lásko, opravdu to chceš?“

Plácnu si na kousek chleba dobrý palec másla a rychle zapomínám na své předsevzetí dostat se co nejdříve zase do formy. „No... Hodí se to, takže...“

„Ale chceš to ty?“ Vezme mě za ruku. „Jsi tady šťastná? Někdy se tím trápím. Neuspěli jsme to celé? Víím, že jsi chtěla žít daleko od města, v tomhle domě, ale přesto... Neudělali jsme chybu?“

Přesně z tohoto důvodu jsem se uchýlila ke své nevinné lži. Shelley mě o žádnou pomoc rozhodně nežádala. To já jsem svou prosbu vyhrkla a div nežadonila, aby mě vzala zpátky. Ale jak mi Richard připomněl, tento dům, tento život představuje všechno, po čem jsem toužila. Chtěla jsem spoustu dětí a domov, o který se budu moct starat. Chtěla jsem velkou kuchyni, kde od stropu visí hrnce a pánve. Chtěla jsem pro svou rodinu vařit každý den ta nejbáječnější jídla. Všechno jsem si to sama vysnila a byla jsem to já, kdo se tady měsíce dopředu rozplýval nad tím, jak se těší na své mateřství, jak chce celý dům zaplnit

děťmi a přáteli a smíchem. Jak se celý den nezastavím a jak fantastický život tady povedu, stranou od starosti a shonu kanceláře. Richardovi je jedno, co chci, hlavně že jsem šťastná. Určitě by mu nevadilo, kdybych změnila názor nebo chtěla začít pracovat na částečný úvazek. On by se ve mně nezklamal. To já.

„Mohla by to být zábava. Trochu mi ten ruch kanceláře chybí.“

Usrkne si vína. „A budeš v té rušné kanceláři pracovat i s Anthonyem? A co Evie? Co bude s ní?“

Překryju mu ruku svou dlaní. „Tak zaprvé: pracovala bych odsud. Když jsem řekla ruch kanceláře, myslela jsem to metaforicky. A zadruhé: ani nevím, jestli tam Anthony ještě pracuje.“

Další lež. Anthony tam stále je. Tu a tam mi pošle textovku, jen aby mi řekl ahoj a jak se mám. Jednou jsme se líbali, pár týdnů předtím, než jsem poznala Richarda. Stalo se to po vánočním večírku, když mě doprovázel domů. Pak jsme spolu v kanceláři trochu flirtovali a já pořád doufala, že mě jednou pozve na rande, ale ani jeden z nás se neodvážil posunout náš vztah někam dál. Potom jsem se seznámila s Richardem a dopustila se té chyby, že jsem mu řekla o Anthonyem. Nejspíš jsem chtěla, aby si myslel, že mě musí trochu dobývat. Že na mě muži stojí frontu.

„Ten kluk v práci mě dohání k šílenství. Pořád se mnou flirtuje. Je to vlastně roztomilé, ale nechce pochopit, jak se věci mají,“ prohodila jsem jednou. Seděli jsme zrovna v hodně drahé restauraci v Mayfairu. Koupila jsem si kvůli tomu šaty, za které jsem dala půlku výplaty.

Na spánku mu vyskočila žilka. „A proč s tím nepřestane? Ví přece, že jsi zadaná, ne?“

„Ano. Samozřejmě že to ví. Ale prostě si nemůže...“ Neměla jsem nic říkat. Měla jsem z Richardova tónu poznat, že se konverzace neubírá očekávaným směrem, ale zasekla jsem se ve svém malém představení. „Jednou jsme se líbali.“ Mávla jsem rukou. „Byla jsem opilá. Měli jsme vánoční večírek. Co k tomu dodat. Stalo se.“ Znovu jsem teatrálně mávla rukou. „Možná že se do mě krapet zamiloval.“

Velmi pomalu odložil sklenici. „A tohle děláš často? Že se opiješ a šukáš s každým, kdo se namane?“

Hlasitě jsem zalapala po dechu. Richard kývnutím přivolal číšníka. „Účet, prosím.“

„Co to děláš, Richarde? Vždyť jsme sotva přišli!“

„Nechci ti stát v cestě. Jestli bys tuhle noc strávila raději se svým milencem, klidně můžeš.“

Bránila jsem se, vysvětlovala, že jsem jen chtěla, aby trochu žárlil, protože jsem prostě pitomá, a nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že bych chtěla být s někým jiným. Jenže on už byl brunátný vzteký a ruce, svěšené podél těla, svíral v pěst. Takto jsem ho ještě nikdy nezažila a nedokázala jsem jeho reakci uvěřit. Znovu a znovu jsem se snažila všechno vysvětlit. Že pro mě Anthony nic neznamená. Byl to jen polibek. Jediný, na kom mi záleží, je Richard. A tak to šlo dokolečka dokola, ale Richard mě neposlouchal. Za běžných okolností bychom přespali u něj v Kensingtonu, ale místo toho mě posadil do taxíku a odešel. Poté jsem nastoupila na vlak a celou cestu jsem vzlykala do svých drahých šatů.

Druhý den mi poslal tucet rudých růží se vzkazem. *Jsem hloupý starý muž, který tě beznadějně miluje. Odpusť mi, prosím?*

Jistěže jsem mu odpustila. Od té doby jsem si ale dávala pozor, protože můj lehce mimoňský, potrhlý, prošedivělý Clark Kent byl také trochu popudlivý. Po tomto výstupu jsem ho ztratit nervy viděla už jenom jednou, kvůli čemusi v práci. O co přesně šlo, nevím. Byli jsme doma, on s někým telefonoval. Zničehonic praštil pěstí do okna. Sklo sice neprorazil, ale bolet to muselo.

„Nebyla bych první člověk na home officu,“ pokračuju. „Už tam pár lidí takhle pracuje. Vlastně je to dnes docela běžné.“

„Ale co s Evie?“ zopakuje.

Richard chová k Evie silné ochranné sklony, což na něm mám snad ze všeho nejraději. Od prvního okamžiku, kdy se narodila, se kolem ní neustále motá, bojí se o ni, chrání ji. Projevil naprosté nadšení, když jsem mu oznámila, že bych si chtěla dopřát delší mateřskou, minimálně dva roky. Někdy mám pocit, že se o Evie strachuje snad ještě víc než já, a to už je co říct. I výběru elektronické chůvičky – což je v podstatě úplně obyčejná záležitost – věnoval tolik času, jako by pro ni vybíral univerzitu.

„Najdu si nějakou výpomoc. Mohla by sem docházet chůva, aby se o ni postarala, zatímco budu pracovat.“

„Ale kde vezmeš jistotu, že nebude chtít Evie sama pro sebe? Co když nám naši holčičku ukradne?“

Vím, že to nemyslí vážně. „Richarde! Existují přece profesionální chůvy. Oslovím renomovanou agenturu. Spolupracují pouze s prověřenými lidmi, kteří mají skvělé reference. Rozhodně si nevyberu jen tak někoho z ulice. Slibuju.“ Usměje se na něj a on na mě.

„Joanne, miláčku, pokud si to opravdu přeješ, pak je to naprosto báječné. Blahopřeju!“ Zvedne sklenici a já tu svou.